

Arrest

nr. 100 584 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een minderjarige Afghaanse staatsburger, van Pasjtoense origine, afkomstig van het dorp Sinzo, gelegen in het district Pech-e-Dara (Manogai) van de provincie Kunar, verklaarde Afghanistan te zijn ontvlucht na problemen met de taliban. Uw broer werkte als onderaannemer voor bedrijven die de slaapvertrekken op Amerikaanse basissen bouwden. U hielp hem hierbij. Op een bepaald moment stuurde de taliban jullie een dreigbrief met daarin de eis dat jullie zouden stoppen met dit werk. Uw broer legde deze brief echter zonder meer naast zich neer en deed hetzelfde met een tweede dreigbrief. Kort nadien vielen de taliban jullie huis aan. Jullie wisten echter net op tijd te ontkomen. Jullie vluchtten naar Jalalabad, vandaar zetten jullie de vlucht uit Afghanistan in. Onderweg verloor u uw broer. U kwam aan

in België op 27 augustus 2011 en diende een asielaanvraag in op 29 augustus 2011. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag: de taskara van uw broer, twee attesten en het militair boekje van uw vader.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst Afghanistan omwille van problemen met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u opvallend weinig weet over de troepenbewegingen die er kort voor uw vertrek in uw district plaatsvonden. Op 7 februari 2012 stelde u tijdens uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken 8 maanden eerder te zijn vertrokken (verklaring DVZ, p. 5). Dit houdt in dat u omstreeks juni, ten vroegste mei, 2011 uit Afghanistan vertrokken bent. Toen u werd gevraagd of u wist of de buitenlandse troepen ooit uit uw regio vertrokken waren, antwoordde u dat u dat niet kon zeggen (cgvs, p. 8). Ook na aandringen en een uiteenzetting over de terugtrekking van de buitenlandse troepen uit de Pechvallei stelde u dat u er echt niets van wist (cgvs, p. 8). Dat u hier totaal niet van op de hoogte bent valt zonder meer opmerkelijk te noemen. In de tweede helft van februari 2011 trokken de Amerikaanse troepen zich immers volledig uit de Pechvallei terug. De veiligheid van de Pechvallei werd overgelaten aan de Afghaanse troepen dewelke al heel snel hun posten verlieten. Zo werden niet minder dan 12 checkpoints gelegen langs de enige uitvalsweg naar Assadabad door het Afghaans Nationaal Leger (ANA) verlaten. Het gevolg was dat de taliban al snel de controle verwierven over de handel die langs deze route verliep. Aangezien u stelde dat uw broer opdrachten uitvoerde buiten de provincie Kunar en u hem hier in de maanden voor uw vertrek in bijstond, is het verbazend dat u niets van de terugtrekking van de buitenlandse troepen heeft gemerkt gezien de gevolgen die deze terugtrekking met zich meebracht voor het verkeer van en naar het district Pech-e-Dara. Overigens, daar u stelt Afghanistan verlaten te hebben omdat de Taliban u en uw broer viseerde omwille van jullie werk voor de Amerikanen, belangt de aanwezigheid van de buitenlandse troepen u aan. U bent immers in hoge mate van hen afhankelijk voor uw veiligheid. Maar zelfs los van dit feit is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van deze terugtrekking. Kunar mag immers beschouwd worden als de meest volatiele van de oostelijke provincies. Zo wordt de Pechvallei niet zomaar 'the valley of death' genoemd. Als in zulk een gebied een van de strijdende partijen zich terugtrekt, kan dit niet anders dan duidelijk merkbare gevolgen hebben, waar de plaatselijke bewoners moeilijk niets van kunnen merken. Niet enkel omwille van een afname van de gevechten, maar ook omdat de lokale economie in hoge mate verweven is met de Amerikaanse militaire aanwezigheid. De bovenstaande vaststellingen ondergraven uw verklaringen met betrekking tot door uw beweerde afkomst dan ook in hoge mate. In hetzelfde kader valt het ook op dat u niet bij machte bent om meer dan twee militaire basissen van de buitenlandse troepen in uw district te noemen, met name Camp Nangalam (FOB Blessing) en een basis in Kanday (cgvs, p. 7, 8). Dit mag verbazen want uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat er langs de Pechrivier een hele keten van basissen is opgetrokken. Er werd van u niet verwacht dat u deze allemaal zo zou kunnen situeren, maar er mag wel verwacht worden dat u meer dan twee basissen kan duiden. Toen u daarop gevraagd werd of u de basis in de Korengalvallei kende, stelde u meteen dat dit het geval was en voegde toe dat dit een van de gevaarlijkste plekken was (cgvs, p. 7, 8). Dit is correct, maar dat u dit pas kwijt kan nadat de naam van deze basis u werd gegeven, maakt dat de kennis die u wel tentoonspreidt gestudeerd overkomt. Verder werd er u ook gevraagd of u wist of de afgelopen jaren verkiezingen gehouden waren. Waarop u antwoordde dat er provincieraadsverkiezingen waren geweest (cgvs, p. 9). Vervolgens werd er gevraagd of er nog andere verkiezingen hadden plaatsgevonden. Daarop stelde u enkel dat er provincieraadsverkiezingen geweest waren en dat de raad van de maliks verkozen werd (cgvs, p.9). Het is correct dat in 2010 naast de provincieraadsverkiezingen in september, in april ook de verkiezing van de districtsshura plaatsvond. Dat u evenwel niets zei over presidents- en parlementsverkiezingen is bijzonder opmerkelijk. Uw voogd stelde zich hierbij de vraag of u wel besepte wat verkiezingen waren (cgvs, p. 9). Aangezien er echter louter werd geïnformeerd of u weet had van een gebeurtenis die men 'de verkiezingen' noemde, is een meer diepgaand begrip van de term – zoals wat de inzet was, wie de kandidaten waren, hoe de organisatie verliep of waar men kon gaan stemmen – niet noodzakelijk om weet te hebben van de gebeurtenis zelf. Er dient trouwens te worden gesteld dat u wel degelijk een besef blijkt te hebben van wat verkiezingen inhouden, aangezien u naast de provincieraadsverkiezingen zelf deze van de maliks aanhaalde. Het blijft hoe dan ook opmerkelijk dat u de presidents- en parlementsverkiezingen niet noemde. Deze gaan in Afghanistan immers gepaard met een verhoogde graad van onveiligheid en bijgevolg een verhoogde paraatheid van zowel de Afghaanse

veiligheidsdiensten als de buitenlandse troepenmacht. Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Kunar tijdens de parlementsverkiezingen in 2010 de meest getroffen provincie van het land was. Ook tijdens de presidentsverkiezingen in 2009 was er een verhoogde onveiligheid, zo werden in de districten Bar Kunar, Sirkaray en Manogai alleen al minstens 94 mortieren en raketten afgevuurd door opstandelingen. De taliban liet zich uiteraard niet enkel horen op de dag van de verkiezingen zelf, ook in de periodes die er aan vooraf gingen trachtten zij de bevolking te intimideren opdat deze niet zou gaan stemmen. Het is weinig aannemelijk dat dit alles volledig aan u voorbij zou gegaan zijn, temeer omdat er in uw district een grote aanwezigheid van taliban is. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat in een land dat al meer dan 30 jaar geteisterd wordt door intense conflicten en waar verschillende totalitaire regimes elkaar opvolgden, verkiezingen iets zijn waar door iedereen over gesproken wordt. Ook van een minderjarige – die overigens reeds werkte en in de maatschappij geïntegreerd was – kan dan ook worden verwacht dat hij hiervan op de hoogte is. Deze vaststellingen doen bijkomende, ernstige twijfels rijzen over uw verklaringen betreffende uw herkomst. Ten slotte dient er gesteld dat de kennis die u wel hebt, gestudeerd overkomt. Zo werd er u gevraagd of u wist wat de PRT (Provincial Reconstruction Team) was. U stelde hierop van wel, en zei dat dit een hulporganisatie is (cgvs, p. 9). Toen u om verduidelijking werd gevraagd zei u dat ze hulp bieden aan vluchtelingen, dat ze voedsel uitdelen. De PRT houdt zich hier geenszins mee bezig. De PRT's zijn verspreid over heel Afghanistan en vormen de draaischijf van contacten met de lokale bevolking en autoriteiten. Zij vatten wederopbouwprojecten aan en bieden steun op verschillende vlakken zoals gezondheidszorg, landbouw of onderwijs. Er werd u ook gevraagd of u een aantal rivieren kende in uw provincie. U zei dat er een grote rivier was in Chagasarai (Assadabad), kunar en Asmar (cgvs, p. 7). Toen er gevraagd werd of u er nog andere waren, was het antwoord dat er een dam werd gebouwd in de regio van Surtaq (cgvs, p. 7). Dat men deze dam wilde bouwen op de Kunarrivier wist u dan weer niet (cgvs, p. 7). Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in het district Pech-e-Dara van de provincie Kunar. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Wat betreft de taskara van uw broer en de twee attesten dient immers te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Het militair boekje van uw vader toont evenmin uw beweringen inzake uw verblijf in district Pech-e-Dara aan. Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerd verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te onzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn

vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag alsook van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan zes tot zeven jaar bij zijn zus in Jalalabad heeft gewoond. Zijn ouders werkten immers niet en hadden het moeilijk om het ganse gezin te onderhouden. Verzoeker werkte in Jalalabad in een voedingswinkel. Hij stelt dat hij dit niet eerder heeft vermeld omdat hij niet beseft hoe belangrijk dit was. Hij stelt dat hij soms wel voor twee tot drie maanden terugging naar zijn dorp en ook wanneer hij met zijn broer opdrachten uitvoerde verbleef hij een paar nachten in zijn dorp.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers beweringen over zijn verblijf in Afghanistan.

Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan zes tot zeven jaar bij zijn zus in Jalalabad heeft gewoond en dat hij daar in een voedingswinkel werkte. Hij toont dit echter op geen enkele wijze aan. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zich het recht voorbehoudt om hiervan bewijzen neer te leggen, maar hij legt over zijn verblijf in Jalalabad geen enkel document neer. Verzoeker stelt dat hij dit niet eerder heeft vermeld omdat hij niet beseft hoe belangrijk dit was. Het is echter niet logisch dat verzoeker dit niet eerder heeft vermeld. Aan verzoeker werd tijdens het gehoor immers gevraagd waar zijn broers en zussen verblijven. Hij verklaarde toen dat zijn zus Amina getrouwd is en in Jalalabad woont (gehoorverslag, 3). Het is vreemd dat verzoeker toen niet heeft gezegd dat hij de laatste zes tot zeven jaar bij haar heeft gewoond. Aan verzoeker werd tijdens het gehoor ook gevraagd wat hij gedaan heeft van werk (gehoorverslag, 3). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hem gevraagd welk beroep hij heeft uitgeoefend (vragenlijst, 2). Hij vermeldde echter op geen enkel moment dat hij in Jalalabad in een voedingswinkel had gewerkt, terwijl hij daar zes tot zeven jaar zou gewerkt hebben. Bovendien verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat hij sinds zijn geboorte in Kunar heeft gewoond (verklaring, vraag 9). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf bij zijn zus in Jalalabad.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift ook dat hij soms voor twee tot drie maanden terugging naar zijn dorp en dat wanneer hij met zijn broer opdrachten uitvoerde hij een paar nachten in zijn dorp verbleef. De commissaris-generaal heeft echter vastgesteld dat verzoeker niet op de hoogte was van het feit dat de buitenlandse troepen uit de Pechvallei waren vertrokken, terwijl dit grote gevolgen had voor de veiligheidstoestand in de streek. Verzoeker vermeldde ook de presidents- en parlementsverkiezingen van 2009 en 2010 niet toen hem naar recente verkiezingen werd gevraagd, terwijl deze verkiezingen een verhoogde onveiligheid tot gevolg hadden. Van iemand die geregeld in Kunar verbleef en soms zelfs voor ettelijke maanden, mag worden verwacht dat hij van deze zaken op de hoogte is, aangezien ze een grote invloed hadden op het dagelijkse leven van de bewoners. Bijgevolg kan ook aan verzoekers sporadische verblijf in Kunar geen geloof worden gehecht.

De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling is erkend of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER